

hvis de ønsker at have børnene tæt på hjemmet. Der er mange positive tiltag i lovforslaget. Det gør, at Dansk Folkeparti kan støtte lovforslaget.

Et *mindretal* i udvalget (S, RV, SF og EL) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Socialdemokratiets, Det Radikale Venstres, Socialistisk Folkepartis og Enhedslistens medlemmer af udvalget ønsker daginstitutioner, hvor kvalitet, udvikling, rummelighed og mangfoldighed er i højsædet. Institutioner, der også socialt og kulturelt afspejler det samfund, børnene er en del af.

Regeringen fremsætter L 25 med henvisning til ideen om styrkelse af det frie valg mellem offentlige og private daginstitutioner. I kølvandet på denne idé sætter forslaget hverken øvre eller nedre grænser for brugerbetaling. Faren ved dette er en situation, hvor de økonomisk mest velfunderede familier placerer deres børn i »luxusbørnehaver« med børn ligeledes fra velstillede familier. Det såkaldte frie valg kommer altså kun til at gælde de familier, der har råd til det.

Uligheden vokser i Danmark. Vores samfund lider i øjeblikket under en stærk social, økonomisk og etnisk opsplitningstendens, hvor en større del af befolkningen står stadig stærkere, mens mindre grupper får det sværere – en udvikling, der tydeligst viser sig i de store byer. Med regeringens lovforslag – støttet af Dansk Folkeparti – vil denne tendens med stor sandsynlighed intensiveres. Og værst af alt vil den forstærkes af de fremtidige generationer. Dette er en helt absurd situation, hvis regeringen mener noget med sin plan fra 2003 om »en god start til alle børn«. Hvis børn kun omgås andre børn med samme sociale, økonomiske og kulturelle baggrund som deres egen, får de naturligvis sværere ved senere at forstå og sætte sig ind i synspunkter og holdninger hos andre mennesker og andre menneskers livssituation. Lovforslaget kan derfor ydermere komme til at forstærke den negative sociale arv og dermed tage livtag med den grundlæggende demokratiske tankegang – som det nuværende system er baseret på – at vores daginstitutioner er et væsentligt mødested for børn og forældre fra alle samfundsgrupper.

Nyere undersøgelser viser, at børn fra socialt belastede hjem eller børn med sociale problemer har stor gavn af at være en del af en børnegruppe med bred social baggrund. De belastede børn og

familier vil med regeringens forslag miste en vigtig mulighed for støtte fra mere ressourcestærke grupper. Den negative spiral forstærkes yderligere af, at privatinstitutionerne får mulighed for at afvise børn med handicap eller med særlige behov.

En anden væsentlig grund for ikke at støtte regeringens lovforslag er dets grundtanke om, at private investorer har mulighed for at generere et overskud af de private børnehaver. Dette er en ny idé sammenlignet med det nuværende forhold mellem folkeskoler og privatskoler. Det kan ikke slås nok fast, at der må være forskel på at drive en virksomhed, hvis væsentligste mål er at tjene penge, og lede en daginstitution, hvis væsentligste mål er at passe børn og forberede børnene på de udfordringer, de vil møde senere i livet. Hvis daginstitutionernes hovedformål bliver at generere overskud, vil børnene og institutionens forhold komme i anden række. Denne tankegang er helt fordrejet, og undersøgelser fra Norge viser også, at et kvalitetsløft langt fra er en garanti med en sådan løsning – tværtimod. Desuden skal det påpeges, at et eventuelt overskud etableres på baggrund af kommunalt tilskud, hvilket er et helt grundlæggende samfundsøkonomisk problem.

I dag har vi allerede muligheden for at oprette private daginstitutioner, og masser af selvejende institutioner leverer også et glimrende alternativ til de kommunale institutioner – ligesom den varierede dagtilbudsrække, som ifølge regeringen opstår med denne løsning, allerede eksisterer. Forslagets to nye punkter – at man skal kunne trække penge ud af driften i stedet for at investere et eventuelt overskud i børnehaven, og at brugerbetalingen ikke fastsættes – er helt uhorste.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger, at kommunerne gennem et løbende tilsyn skal sikre, at institutionerne efterlever en række indholdsmæssige kvalitative krav. Det må være en selvfølge, at de private institutioner skal leve op til samme forpligtelser som de kommunale institutioner vedrørende eksempelvis hygiejne, faglighed, fysiske rammer osv. Men det er kommunen, der skal stå for denne kontrol, og når de private institutioner ikke længere er en del af samme system som de kommunale, forøges omkostningerne i forbindelse med kontrollen, viser undersøgelser fra Assens kommune. Ergo vil ordningen enten betyde en merudgift for kommunerne eller – endnu værre – et dyk i kommu-